

ג'ו'העדן האבוד

תיאטרון

גרינבוים ואנפקי ב"הלוך וחזור"

מאוד שמה עושה הנוער הערבי עשוי לעניין.

אלימות

ברומא

★ * רומא נוסח שיקאגו (אלנבי, תל-אביב; איטליה) — היום כל גנגסטר

זקוק לספיקאטור" מתלונן גיבורו הראשי של הסרט, הדוגל בדין בדיעה ששוד יכול להיות בהחלט מיקצוע מכובד ונקי, כשי יודעים כיצד לעסוק בו ונשמרים היטב מסגירה נכונה. אלא שהצעירים חמומריהמוח של ימינו, אינם יודעים עוד להעריך מיק צועיות אמיתית מה היא. האצבע שלהם רוססת על ההדק, הם מפזורים הרוגים על ימין וצל שמאל וסופם כמוכן להיהרג כמו כולם.

זהו בערך נושאו של רומא נוסח שיקאגו, סרט מתח ופעילות מבובל למדי, שאינו מנסה לכנות דמויות אלא בובות שעושה ומנסה להסתיר את כל מה שחסר לו כמו המצאות דרמטיות, או מתח אמיתי, על ידי עריכת מצדדים נרחבים לאורך רחובות רומא והאטוסטראדות העוקפות אותה. בדרך-כלל, נהוג לומר שיש סרטים המ' ולולים בקהל. הפעם מזלול הסרט דווקא בניכוריו, ואינו מרשה להם אפילו מידה נחותה של הבקרה. הגנגסטר המנוסה ונקי הכפיים (הוא רק שודד אבל אינו רוצח) מתכנן פעמים שרק בנס, ולא מתוך כחנה איש אינו נפגע בהם. צילומי רומא של אלדו טונטי יפים מאוד. השמלות שתוכנן פיאר גרארדי (איש תל-בושות של סלינג) ישמחו לב נשים, ומע' לותיהם של שני אלה בולטות עוד יותר על רקע הבינוניות המשועת של כל היתר, בינוניות המוכירה את סרטי הטליוויזיה ש' אפשר לראות בבית.

אדם וחה תורו לבקר בג'וען אחרי היעד רות ארוכה. היא מתהלכת במערומיה (מת) חת לגרב שקופה זוג תחתונים אימתני, הוא מתפעל מהישי צאצאיו, אבל מוסר בעצם מן היבלת שברגל יותר מאשר מהת סרצות איכולסיית העולם. לבסוף, גות' רים השניים עירומים כביום יציאתם את הגן, והנחש מתפתל מצחק, על גחונו. אם כל זה אינו עושה רושם מקורי, חכו עד אשר תשמעו את הדיאלוגים. הם מוכר רים אלף ואחד דברים שכבר שמעתם, ובי הבדל אחד: הם אינם מצחקים, משעשעים או מבדרים. דוגמאות להומור: "את רוצה לצאת, סימן שאת יצאנית", או "טינוף מכורוז" (מלשון ברווז מטונף). איפה אתה, נסים אלונגי?

אחרי כל זה, מי יעז עוד לומר לשחקנים שאינם טיבועים, שתנועותיהם מגושמות או דיקלומם עילג? אפשר רק לרחם על אלכס אנסקי שנראה נבזר בדמות אדם, או על נעמי גרינבוים, שאורה אומץ וגילתה את מרבית המוקיה לראותה. הבימוי של ארנון תמיר היה נאמן לשיג' רתיות המחזה הן בהעמדה והן בהעמקת התפקידים (אם בכלל אפשר היה לעשות דבר כזה).

ואם רעיון הגרב השקופה במערכה האחרונה צריך היה להבטיח את הצלחת הקופה לא נותר אלא לומר: "הו, הבימה לו הת' קנאת באמת בכלכותה, מוטב היה להתר על הגרב. ולו היה מישו בהצגה זו ניחן כחוש הומור, אולי היה העירום הפוך ב' סופר-שלידבר לקומדיה". אבל מי חשב כאן על קומדיה. מעניין, מה היה קורה אילו תיאטרון מיסחרי היה מזה להעלות הצגה מעין זו.

● הלוך וחזור (הבימה) — ימים טובים באו לעם ישראל היושב בציון, ימים שטו' פי שמש חסרי דאגות, ימי אושר, שלהי ושלוש. מחזאי ישראל שוכבים פרקן לאור השמש בבטן חשופה, ורוקמים משלים פי' לוטופיים על אדם וחה, ומיהרהרים להם בניחותא במהות האנושית ובאפסיותה.

מה רע בכך? מאומה, כתנאי שהכותב הוא שקספיר או יונסקו, מולייר או ברכט. למרבה הצער, ישראל אלירז, אשר כתב את המחזה האחרון המוצג באולם הקטן של הבימה אינו נמנה על חבורה נכבדת זו, ולמראה מחזהו, רשאי הצופה לשאול את עצמו, מדוע בעצם בחר מי שבהר החומר מעין זה, ומי האיש שנתן את ההוראה להציג אותו.

הלוך וחזור צריכה להיות קומדיה פיקחית ומשעשעת, עם מומנטים דרמטיים, בשלוש מערכות שנחקרו לצורך ההצגה המודרנית לשתיים.

מערכה א': קומדיה נוסח רוסן (הבקר תה הקטנה): אדם ורויה בג'וען. היא משתע' ממת, חושקת בפירות אסורים ובכל מה שאינה יכולה לראות. הוא שמרני מעדיף להתמד בבורותו, אבל מי יכול לעמוד מול הפצרות אשה?

מערכה ב': הטוב, הרע והמכוער הם קין והבל הנפגשים בסונדק במערב הפרוע. שניהם גם יחד טובים, רעים וגם מכוערים. מי הרוצח ומי הנרצח? אין זה חשוב. והו רק משל. והנמשל: כל אחד מאיתנו הוא פושע וקורבן בוטנציה בעתובעונה-אחת. לחימום האחריה, מחליטים השניים מהלו' מות נוסח ג'ון פורד (האיש השקט). מערכה ג': הו, כלכותה בא להבינה.

תחרות הפורנוגרפיה

בשבוע האחרון נפתחה בלונדון תערוכת הרישומים האירוסיים של פאבלו פיקאסו. התערוכה כוללת 374 רישומים שונים, פרי עבודתו המאומצת של האמן, המתקרב לגיל 90, בחורף שנת 1968. הם מרבית הרישומים מהחיים שיר הלל להאבה הנופית בכל צורותיה, הרי עשרים מהם נועדים עד כדי כך שאפילו בפאריס, שם נערכה תערוכה דומה לפני כמה חודשים, לא העזו להציג אותם. לונדון שהיא כנראה היום הרבה יותר חופשית, כללה גם את עשרת הרישומים הללו והאגודה למען אמנות מודרנית, המארגנת את התערוכה, גורפת כבר מיון רב מכרטיסי הכניסה בעלי המחירים הגבוהים מאוד שקבעו במיוחד להזדמנות זו. אם יש מי שאינו שבערצון מן העניין, הרי זה החיפושית ג'ון לונן. גם הוא ערך לפני זמן-מה תערוכה של ציורים אירוסיים, ביניהם תיאורים גראפיים מאוד של התעלסויות בינו לבין יוקו, אולם המשטרה סגרה את התערוכה עד מהרה. אומנם היו שמועות שגם לפיקאסו צפוי גורל דומה, אבל בינתיים לא קרה דבר. כועס לונן: "מדוע לו מותר, ולי לא?" נו באמת, מה ההבדל בין לונן לפיקאסו?

צריד לדעת מתי להתפשט

שארלוט מורמן היא נגנית צילו אמריקאית שהתפרסמה פחות בשל יכולתה המוסי' קאזרה, ויותר בגלל חמוקיה החטובים. וזאת לאחר שזכתה לתהילה כאשר הופיעה בקונצרט פומבי בחזה חשוף. מאחר וכך זרשה הפרטיטורה, לאחרונה הופיעה הגברת מורמן ברביעייה מיוחדת במינה שנתכבה עליידי יוקו אונו (גברת ג'ון לונן). היצירה הקאמרית המשונה נכתבה לצילו, פטנתה, קול אדם ושימי' פנוה. כאשר שאלו את הצילנית המיקצועית, מה בדיוק תפקיד הקוף בכל העניין, הסבירה: "הוא מספק אילתורים". פעם נוספת חזרה הגברת מורמן לחדשות, כאשר יצא קיצפה על כל מיני מחקות עלובות, המנסות לגזול ממנה את תוארה כצילנית הבלקניית הביצעית. "שוו בנפשך, ארבע נשים החליטו יום אחד לנגן במערומיהן, רביעיית מתורים של דבייטי. מה פתאום? זהו חיקוי וולגארי והמוני, חסר כל טעם. אם אני מתפשטת, הרי זה רק למען האמנות ולא הסנצציה". מעניין אם גם הקהל שבא לשמע (לראות) אותה חושב על אמנות, ואם כן, על איזו אמנות בדיוק?

תדהבה

קולנוע בחינות בגרות-מינית

★ * מה עושה הנוער הערבי? (אוריון, תל-אביב; בריטניה) — קליב דונר

הוא במאי בריטי ממוחה מאוד המנסה תמיד לרכב על גלי ההצלחה שבאופנה. אם, למי של, קומדיות מסורפות הן שנמכרות היטב, הוא עושה את מה חדש חתלתולה? בזמנו, היה אסילו אחד הראשונים שהביא את סיני סר אל הבד (סוכן הבית). וכאשר ראה מה יודע דיק לסטר לעשות עם מיקצבי המיצ' עדים ועם כוכביהם בסרטי החפושיות, הח' ליט לנסות גם הוא את כוחו ממש באותה רוח.

התוצאה היא מה עושה הנוער הערבי. המוסיקה לסרס נכתבה עליידי שתי הקות קצב, הטראפיק וספנר דייביס, עצמתו אחת מתוך השניים, אולם דונר החליט, כנראה, מתוך היכרות קרובה, שהבטי לה' קות אלה אינם מסוגלים לעשות על הבד את מה שעשו החיפושיות, משום כך הוא הסתפק בנוכחותם רק כרקע מוסיקאלי ל' סרט.

לעומת זאת בחר אוסף של סרצופים צעירי רים ופוטוגניים, רובם אלמוניים, אותם שיכץ בתוך עלילה רוספת על בני-נוער המתמודדים עם בחינות-בגרות ועם בגרות-מינית בעתובעונה-אחת, ויכולים לשתיהן בקלות רבה מאוד. בסופר-שלידבר, מה עושה הנוער הערבי? הוא סרט ורוד, מתקתק ועליו, מין גירסת נעורים של סרטי דוריס דיי. מכאן ועד לדמותו של נוער העולה לבריאות נגד מלחמת ויאט-נאם, מעשן מריחואנה ונמצא בקרע גלוי עם עולם האתמול, המרחק הוא רב מאוד. בעצם, קשה אפילו למצוא רמו לכך. ההורים, לדוגמה, הם זקנים, קצת מסומטמים, אבל נבילים בהחלט ואפילו חביבים לפרקים.

אם חן הנעורים של שחקנים כמו בארי אבנס וג'ודי ג'יסין (הטרמפטיסט) יכולים להשכיח ליקויים יסודיים מסוג זה, ייתכן

תערוכות

חדש בגלריות

★ * * אמליה 17 (מוזיאון הנגב, באר-שבע) תצוגה של קבוצה קוסמופולי' טיית של סטריטאיים הלומדת בפריז, בהדרכת סטלי הייטר. בית-ספר לגרפיקה אמנו' תיית שנוסד ב'1927 ושם לו למטרה לסתח לדרגה מכסימלית את הטכניקה של התח' ריט. מתוך שלוש קבוצות עיקריות של אנשי המירוץ הרחוק, אמריקה הדרומית ארצות-הברית, בולטות שתי הראשונות. היפנים השתלטו על "המופסטי", כולל צורות פיסוליות של טרוגשי, מיסטיקה של מיכונים ערפיליים של האסאגאוה, צבי עוניות פופ חריפה של שיידלונג, וגמור בפרספקטיבות סטריאליסטיות של מדע'מיו' ני של מאצומאני. קבוצת האופ'ארט מאוכזת במיכניות חס' רת הדמיון, כולל מנהל האטליה — סטולי הייטר. הדרום אמריקאים משלבים את ה' ברוטאליות של הזמן החדש עם הטכניקה של שכנתם — ארצות-הברית. המבריק ש' בחבורה: אוהאנו טאלאז (צילי), בי אירוניות על הממח שבין האדם למכונה. הישראלי אברהם אילית בולט לטובה ב'

מיפלות-בשר קפקאיות הפורצות מתוך מיכונים גיאומטריים. ★ * * פסלים קטנים מאמריקה (מרכז התרבות של ארצות-הברית, תל-אביב) חתך לא מייא של הפיסול האמריקני של היום. אמנים טובים רבים חסרים אלו ה' משתטים שלחו ברובם יצירות סוג ב'. בולטות שתי מגמות עיקריות: שימוש ב' חמרים מלאכותיים שונים, ובעיקר בפלאס' טיק, ושילוב בין הטכנולוגיה המודרנית לפיסול המודרני, כשרוב הפסלים מבוססים על צורות ראשוניות של עיגול, מרובע, קונוס וכו'. "פיניש" טכני מעולה כשה' מנע האישי של האמן הולך ונעלם והיצירות מקבלות את סביבתן דיו של המהנדס. בול' טים בתערוכה: פרדריק אברסלי במיני' רה צבועה בצבעים שקופים. אלכס גרום בתיבת'עץ מזאת, המזכירה את כדור ה' ארץ מנקודת מבטו של אסטרונאוט. אר' תוך הנהג' בחצי כדור שעליו ניצבים תשעה מלבנים בעלי מישטחים צבעוניים. עיבוד טכני מופלא בדיוק. יוסף לוי ב' תיבת-אור קינטית המבוססת על עיגול בתוך ריבוע, מעניינת בפשטות העשירה שלה. מטופלת בצבעי שחור-אדום של צ'רלס מאאוסק, אחת מהסובות שבתערוכה. קלאוז אורדנברג, אחד מהפסלים ה' טובים ביותר בעולם, מאכזב מאוד. הפתעת התערוכה: האדישות שמתקבלות כיום המ' צאות טכניות שונות, שהדהימו בקצותן לפ' ני חמש שנים בלבד.